Oslobađanje kreativnog besa

Pravo da bude...

U svakom od nas postoji potencijal, postoji potreba da ostvarimo taj potencijal i da svom životu damo jedinstveni smisao. Svi mi nosimo neku jedinstvenu ideju, koju težimo da iskažemo i realizujemo. Ponekada smo usamljeni u tome, ponekada uplašeni od odbijanja, ponekada zbog potrebe da pripadamo zanemarimo svoju jedinstvenost i prilagođavamo se postojećim očekivanjima. Govorimo tuđe reči i usvajamo tuđe snove kao svoje. Ali ideja u nama još uvek postoji i ukoliko joj ne pružimo prostor, ona traži. Gladna je svetla.

Sedeo je na stepeništu svoje kuće i posmatrao nebo. Ili, ako bolje razmislim, nije ga samo posmatrao. Koristio je čulo sluha, ukusa i mirisa da dokuči sivu, lepljivu masu. Prostor između njega i neba se smanjio. Bio je okružen sparinom i tenzijom neprihvatljivo tihog, letnjeg popodneva. Bilo je nečeg lažnog u toj tišini... Iritirala ga je toplota zgusnutog vazduha. Ili... šta je video u nebu tog popodneva?

Da li je čovek video kontradikciju prirode ili je video sebe, zbunjenog i lažno mirnog? Sedeo je nem, praveći nevidljiv zid ispred sebe, a znao je... Itekako je znao svoja razočarenja. Bio je upućen u svaki detalj, svaku izgovorenu i neizgovorenu reč. Vrteo je po mislima neverovatnoću događaja... i dalje nije verovao. Pokušavao je da ubedi sebe da sigurno postoji kosmički razlog ovakvog ishoda događaja i da sigurno, da ga sasvim sigurno i izvesno, samo nekoliko meseci deli od ostvarenja njegovih ideja. Kako je samo voleo svoje ideje. Znao je da su one bile plod svakog njegovog putovanja, prepuštanja, straha i nadahnuća.

> *Ipak, možda bi za ovu priču bilo korisno da napomenem da bes nije gost koga treba ignorisati. O, ne. Ako ga ne primećujete dok vam je u kući, dešava se da ostane sve dok se sa njim ne ispričate. Ili se dešava da bude toliko dosadan da najednom počinjete da vičete na ukućane. Jednom čoveku se čak desilo da je gost ostao toliko dugo, da je onda on zabranio svima da mu ulaze u kuću i počeo da mrzi sve goste.*

Bio je na korak. Isplanirao je svoju blisku budućnost kao da je pravio tortu – ispekao je testo, stavio fil, ukrasio. I ništa. Torta se raspala pre nego što je i bila gotova. Neko moćniji i veći ju je samo ispustio, a on nije rekao ništa. Onda se pojavio bes. Ispočetka, nezvani gost je dolazio ponekad. On bi ga opazio, ali ne bi ništa uradio. Šta je mogao?

Oduvek su ga učili da se bes ne sme pokazivati. Nije kulturno, mogao je nekoga da povredi ili šta već... I zaboravio je razlog, ali znao je da to nikako ne sme činiti. Nije to njegov stil. Njegov stil je da razume, da bude objektivan. Odlučio je da ga ignoriše...

Dakle, iako se pravio da ne postoji, bes se sve više vraćao i svaki put bi bio jačeg intenziteta. Osetio bi naboj u telu, osetio bi moć, osetio bi da želi da ceo svet zna da su njegove ideje pale u vodu i da je ljut. Ljut je jer zna da on ima pravo. Ima pravo da živi svoje ideje, ima pravo da ih razvija, ima pravo da ih deli sa drugima...

Kako bi ga samo razljutilo kada bi razmišljao o lažnim granicama i izmišljenim ograničenjima. Ali naš čovek je samo sedeo na stepeništu i gledao nebo. Mirno, možda čak i ponosno, gledao je nebo i tražio nepravilnost koju je uvideo. U čemu je laž?

Počeo je da duva vetar. Rashlađivao ga je po licu. Čovek je čekao. Znao je: grom! Silovito pražnjenje. Munja je posledica pražnjenja elektriciteta između neba i zemlje, pozitivnih i negativnih jona... Shvatio je. Mora doći do pražnjenja. Priroda traži pražnjenje. Osetio je da se njegov bes izjednačavao sa svakim udarom groma. Njegova snaga se vraćala na mesto slabosti. Uvideo je tu prokletu nepravilnost. Ignorisanje besa ga je činilo nejakim. Ne smeš, moraš, ne bi trebalo, kriv si...

> *Bes je emocija koja je sebična, odnosno, mi kroz bes tražimo zadovoljenje svojih suštinskih potreba. Nikako ne treba mešati bes sa agresijom, jer to je samo način ispoljavanja, a ne i emocija. Bes nije ni nasilje. Bes je emocija koja ima veliki potencijal i od naše sposobnosti zavisi šta ćemo sa tim uraditi. Bes nas opominje da tražimo svoje pravo da postojimo, na način koji je nama autentičan. Pomaže nam da kažemo ne i da se vratimo na svoj put. Strah nas blokira, bes nam daje snagu da transformišemo sebe i kreiramo nove načine postojanja.*

Sa zvukom groma osetio je da lomi sopstvene predrasude i uverenja nastala kao posledica tuđih ucenjivanja i očekivanja. Želi da pokaže koliko je specijalno njegovo postojanje na ovom svetu, koliko želi da živi i stvara, jer čovek je stvaralac... Bio je besan što mu neko ukida pravo na realizaciju njegovih ideja i njegov bes je bio posledica iskrivljenja potrebe za radošću. Njegov bes nije bio agresija, na protiv, on mu je pomogao da se okrene ka sebi, da postavi granice i da se bori za svoje pravo da bude.

Maja Maksimović
MA Counselling Studies
H.art - People and Companies Development Center
www.hart.rs